

works the best for them. For example, instead of making a presentation as a project, a learner may choose to write an essay. Engagement means that the teacher finds different ways to get students involved in the learning process and to motivate them. There are many strategies to put these UDL principles into practice such as scaffolding, TPR, building rapport, using games for learning and other.

To conclude, we can state that the use of UDL is the crucial step in introducing the inclusive learning into the Ukrainian educational system. The implementation of the Universal Design for Learning brings benefits to all students regardless of their age, abilities, skills, background knowledge and level of language.

REFERENCES

1. Morin A. What is Universal Design for Learning (UDL)? Understood For All Inc. URL: <https://www.understood.org/en/learning-thinking-differences/treatments-approaches/educational-strategies/universal-design-for-learning-what-it-is-and-how-it-works> (дата звернення 06.04.2020).
2. Novak K. Why UDL Matters for English Language Learners. Language magazine. March, 2018. URL: <https://www.language-magazine.com/2018/03/09/why-udl-matters-for-english-language-learners/> (дата звернення 06.04.2021).

Чорна О. І.

група МАМ–11 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Бабій Л. Б.

ALLUSIONS AS A LINGUISTIC PHENOMENON AND LITERARY DEVICE

Language is closely connected with literature and culture as well. Thus, investigating texts, we learn how to interpret the products of culture in their various forms. One of the most striking elements of culture and its reflection in a language is an *allusion*. Therefore, the research aims at defining the notion of allusion, the historical background of its development and providing different classifications of this phenomenon.

The term “allusion” comes from the Latin word *alludere*, meaning “to play, jest, make fun of”. Later it transforms to *allusio* meaning “a play on words” or “game”.

Taking into consideration the historical development of this concept, Harold Bloom defines the word “illusion” as a synonym for allusion [5, p. 126]. This term becomes widely used in the XVI century.

Allusion was identified with wordplay, pun and, as a result, it was embraced in satirical literary works during the Early Renaissance. However, the active investigation and development of the concept of allusion as an indirect, hidden reference to something begins only at the end of the twentieth century. Then a significant number of researchers became interested in it and included it in their scientific researches. For instance, E. M. Dronova, M. D. Tukhareli, I. V. Arnold, I. Galperin, A. Mamaeva, R. F. Thomas.

A commonly quoted definition of ‘allusion’ is that of Abrams: “a passing reference, without explicit identification, to a literary or historical person, place, or event, or to another literary work or passage” [4, p. 12]. For example, “looking like Venus” alludes to the goddess of beauty.

According to I. Arnold, allusion is “the use of any name or title that hints at a well-known literary, historical or cultural fact”. Indicators of the allusive process can be a word, phrase or a statement [1].

There are different approaches to the classification of allusions. The Russian linguist E. M. Dronova based the classification of allusions on such criteria as: 1) the source of origin; 2) the degree of awareness of the allusive fact; 3) the presence of national colouring [2, p. 14]. According to the first criterion, the sources of origin for an allusion can be mythology, the Bible, art, folklore,

literature, and so on. According to the degree of awareness of the allusive fact, it is divided into little-known and unknown allusions, and nationally-labelled allusions are specific for a particular nation.

From the structural point of view, M. Tukhareli distinguished allusions-supra-phrasal units, allusions-paragraphs, allusions-stanzas, allusions-chapters and, finally, allusions-works of art. Regarding the latter type of allusions, it is represented by a literary work, repeating the arrangement of parts and features of another literary work. In literature, only one example of this kind of allusion is known – “Ulysses” by J. Joyce, which duplicates Homer's “Odyssey” [3].

Having analysed the linguistic phenomenon of allusions, we have concluded that the term itself has an ambiguous nature of interpretations. A thorough analysis of the historical background of its development shows that allusion is a relatively new concept in linguistics. Allusions can be classified according to different criteria and all of the classifications can exist, as all types of allusions can be traced in the original texts.

REFERENCES

1. Арнольд И. В. Стилистика современного английского языка. Москва: Флинт, 2002. 384 с.
2. Дронова Е. М. Стилистический прием аллюзии в свете теории интертекстуальности (на материале языка англо-ирландской драмы первой половины XX века): автореф. дис. ... канд. филол. наук: 10.02.04 / Воронеж, 2006. 28 с.
3. Тухарели М. Д. Аллюзия в системе художественного произведения: дисс. ... канд. филол. наук: 10.01.08 / Тбилиси, 1984. 168 с.
4. Abrams M. H., Harpham G. G. A Glossary of Literary Terms. 10th ed. Boston, Mass.: Wadsworth Cengage Learning, 2012. 432 p.
5. Bloom H. A. Map of Misreading. Oxford: Oxford University Press, 2003. 236 p.

Чубата Н. К.

група АМ-42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Бабій Л. Б.

ЗМІСТ І ХАРАКТЕРНІ РИСИ ПОНЯТТЯ «ЖАРГОН»

Сьогодні дослідження соціальних діалектів є однією з найбільш актуальних проблем соціолінгвістики.

Метою тез є з'ясування теоретичних особливостей жаргонізму та його мовного статусу в сучасній мові.

Жаргон – це різновид мови, яка використовується переважно в умовах усної комунікації членами певної соціальної групи, яка об'єднує їх за професійною ознакою (жаргон астронавтів, журналістів), статусною (жаргон російського дворянства в XIX столітті), віковою (підлітковий, молодіжний) або за ознакою спільності інтересів (жаргон моржів, велосипедистів).

Експресивна функція є провідною (тому жаргонна лексика практично завжди є експресивною) нарівні з функцією соціальної солідарності, а словотворчість носить не тільки грубо-вulгарний, але і жартівливо-іронічний характер [8, с. 192].

Л. Ставицький наводить класифікацію жаргонів, відповідно до якої виділяє об'єднання людей: 1) за ознакою професії; 2) за суспільним станом; 3) за спільними інтересами чи вподобаннями; 4) за віковою ознакою користувачів, 5) класові жаргони [5, с. 78].

Загальними особливостями жаргонної лексики є: стилістична зниженість, експресивність, емоційна забарвленість, ігрова образність.